

KIS LAP

NINCSE ITHON AZ ÖREG MACSKA. (lásd 54. l.)

NELLIKE.

Elbészélés gondatlan kis gyermekek számára.

(Folytatás.)

BORISKA sokkal jobbszívű volt, hogysen magára hagyta volna a kellemetlen helyzetbe jutott kis leányt. Néhány perczig járt-kelt a konyhában, aztán visszatért és szólt: „Csak egy pillanatig várjon Nelli kisasszony, mindjárt kész lesz az ozsonna: már meleg a kávé, ide hozom aztán a vajjas kenyeret is, meg a cziczának is a tejeesköt; pompásan megozsonnálunk.“

„Igen ám, ha lehetne,“ siránkozik Nelli. „De hát hogy adod át a csészét ezen a sűrű rostélyon? Mirevaló is ez az ostoba rostély az ablakon? Szeretném tudni, mi haszna van!“

„Hát az a haszna van, hogy, ha ott nem volna, a czicza kényelmesen ki és bejárna és mindent megrágná és felfogatna; a mama pedig nem szereti, ha hiba esik valamiben,“ szólt Boriska.

E magyarázat után Boriska ismét a konyhába ment s egy nagy tálcán előhozta a kenyeret, vaját, kávé, és a csészéket.

„Itt az ozsonna; én itt kint iszom, Nelli kisasszonynak pedig hoztam ezt a kis csészét, ez talán keresztül fér a rostélyon. Képzeld, mintha szépen az asztalnál ülne, — legalább kicsit tréfás ozsonnánk lesz.“

Nelli nem látta épen tréfásnak az egész dolgot, de mégis megnyugodott, a kávé és vajjas kenyér látásán, mert a sok sirástól és félelemtől ugyancsak megéhezett. Boriska vékony szeletekre vágta a vajjas kenyeret és úgy nyújtotta át a rostélyon, — hanem mikor a kávé csészét akarta bedugni, kitünt, hogy ez nem fér át és csak szétöntik a kávé a próbálgatásban.

„Látod, Boriska, nem fér a csésze keresztül! keress valami kisebbet!“ szólt Nelli.

Boriska összekutatott mindent és végre egy tölcserthozott, minek Nelli megörült, — de ez sem sokat használt. Nelli a tölcser egyik végét szájába vette, Boriska pedig a másik végén beleöntötte a kávé, — de Nelli majd megfult s így ez sem volt jó.

„Ez sem jó, Boris; keress valami mást, a mi olyan vékony, hogy keresztül fér a rostélyon.“

Boriska tehát újból keresgélt és végre csakugyan talált egy kis keskeny üveget, mely épen keresztülfért a rostélyon. A kávé azalatt már meg is hült, de Nelli azért nagyon jónak találta, a vajjas kenyér pedig, melyet máskor csak immel-ámmal evett, most szintén pompásan ízlett. Boriska is jóízűen ozsonált, a czicza pedig szintén megkapta tejeeskéjét s mikor megitta, odafeküdt a rostélyos ablakhoz és bámulta, hogy jutott a kis leány azon rostély mögé, mely neki, már tudniillik a cziczának, olyan alkalmatlan volt, csak hogy egészen más

okból: a
aszekrénMiu
tak, Bo
és vissza
volt ott,
ban mara

Boris!

magamra

„Mi

Csak öss

rakom a

tüzet is

megfázik

volna, l

Ki tud

haragud

sokáig a

mulatha

De

megenge

Félt ma

megszök

Boriskán

jon csak

tehát el

letette é

az emel

„Bo

kiáltott

„Mi

és egy

denféle

télyon át

magára,

Nell

midőn l

róla Bor

volt, ne

okból : a cizca szeretett volna bejutni a szekrénybe, Nelli ke pedig kimenekülni.

Miután mindnyájan megozsomáltak, Boriska összeszedte az edényt és visszavitte a konyhába. Nem sokáig volt ott, de Nelli mindjárt félt magában maradni és kiabált utána : „Boris ! Boris ! Siess vissza ! ne hagyj itt magamra !“

„Mindjárt, kisasszony, mindjárt ! Csak összetakarítok kissé, meg kosárba rakom a burgonyát. Jó volna, ha egy kis tüzet is vihetnék oda, mert bizony megfázik ott a szekrényben. Legjobb volna, ha elmennék a mamáért . . . Ki tudja, mikor jő haza. Tudom, haragudni fog, hogy Nelli ke olyan sokáig áll a hidegben. Mig oda leszek, mulathatna a cizcával.“

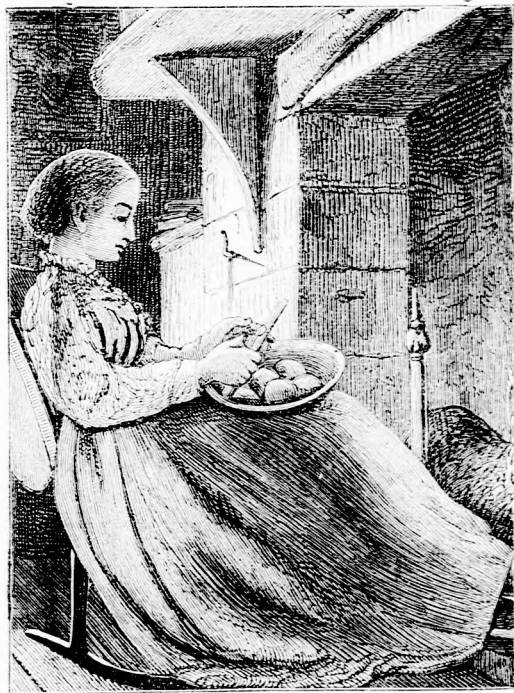
De Nelli semmikép sem akarta megengedni, hogy Boriska elmenjen. Félt magában maradni, a cizca is megszökhetnék ; erősen bizonyitgatta Boriskának, hogy nincs hideg, maradjon csak közel és beszélgessen. Boriska tehát előhozta a burgonyás kosarat, letette és aztán szaladt fel a lépcsőn az emeletre.

„Boris, Boris, hova szaladsz ?“ kiáltott Nelli ijedten.

„Mindjárt itt leszek,“ szolt Boriska és egy percz mulva visszatért mindenféle kendőkkel, melyeket a rostélyon átdugdosott, hogy Nelli ke vegye magára, hogy meg ne fázzék.

Nelli egészen meg volt hatva, midőn látta, mennyire gondoskodik róla Boriska ; pedig Boriska kis leány volt, nem sokkal idősebb mint Nelli,

és mégis olyan gondos, ügyes és okos. Eszébe jutott Nelli ke, hányszor mondta anyja, hogy Boriska nélkül nem is tudná rendben tartani a házat. Az is eszébe jutott Nelli ke, milyen szép dolog volna, ha róla mondaná valaki ezt ; átlátta, hogy eddig ő inkább bajt okozott mindig, mintsem használt volna. Annyi bizonyos, hogy ebben a kellemetlen fogságban Nelli ke sokkal okosabban kezdett magáról gondolkodni, mint eddig akármikor.

Boriska oda ült a szekrény mellé és hámozgatta a burgonyát, Nelli pedig nézte és csak most vette először észre, milyen szép szög haja, csinos piros arca van Boriskának és milyen nyájasan mosolyog, ha felnéz hozzá.

(Folytatása következik.)

MARIKA ÁLMODIK. (lásd 55. 1.)

Az utolsó nyulacska. (lásd 55. l.)

„NINCS ITTHON AZ ÖREG
MACSKA!”

(Képpel a 49. lapon.)

NÉGY hamiska, kis ezizuska
Otthon maradt egykoron.
Jó anyjok, az öreg Czirmos
Igy szólt: „én kis ezizáim, most
A piacra távozom.
Elmegyek, és az kikap
A ki zajos, vagy kicsap,

Kedveseim, gyermekeim,
Csak jól viselkedjétek!
Zaj ne legyen, baj ne legyen.
Mindenki jót, hasznost tegyen!
Hallottátok gyermekek?
A piacra távozom,
Az egeret meghozom.”

A kis piezi, fehér Miezi
Piros orrát tuzva fel,
Miákolva, nyivákolva.
Hófehérke szörét nyalva
Jó anyjának így felel:
„Jól van, jól van asszonyám,
Nyugodt lehetsz e mián.”

Körmös Dúrka (a kandúrka)
Szintén ilyformát ígér.
A kis Muczi — óh a csunya! —
A szemét álomra hunyja —
Oh, az álnok, csalfa vér! . . .
S amint csak belőle fér,
Durrog mint a mormotér.

Muczika is, a kis hamis,
Álmosságot színlele.
Mind a négyen, a kis csalfák
A fülüket sem mozgatták.
S hogy anyjoknak hült helye:
Felugrának — furesa furesa!
Körmös, Miezi, Muczi, Durka.

Felugrának, az asztalnak
Hegyébe mindannyian.
Van ott kalács, turó, tejfel
Pecsenye, hal, egész hegygyel —
S falatoznak nagyvigan.
Miezi, Körmös, Muczi, Durka.
Ugy jóllaknak, mint a hurka.

Hogy esorog a Miezi orra! . . .
A bajusza tejföles.
Finom tejszin a lábóbul
A drága abroszra esordul,
Jajajaj! — ebből mi lesz?
Durka Körmöst üzi, ni!
Utánuk ugrik Miezi.

Nyalnak, fálnak, a sült hálnak
Farka is bendőbe száll.
S hogy nyakig vájnak a vajban,
Ajtó nyilik . . . no most baj van!
A gazdasszony ottan áll!
Kezében a fakanál . . .
„Végünk van, jön ahalál!”

Uezu kis had, vesd el magad! . . .
De a szökés nem segít.
Lesz a négynek drága dolga . . .
A gazdasszony mind elfogja . . .
Czirmos, mentsd meg gyermekid!
Nesze Körmös, Meczike,
Nesze Durka, Muczi, ne!

GIZIKE RAJZOL.

(Képpel az 56. lapon.)

IDE MELLE, bábum, ide!
Nézd, hogy rajzol kis Gizike.
Kezemben itt ez írón
Hogy szalad a papíron.

Most vigyázz csak, nézzed szépen.
Hogy leszek majd vele készen,
Nézzed csak: itt a feje,
S ez a kalap teteje.

AZ
E
K
t
Hé
volt, mi
fürge! I
s a leg
számukr
az iskol
állatok
nekik és
egyszerr
a kis ny
a szalm
csak egy
A
Lajoska
kával eg
gény áll
temetőb
lást, ho
maradt
Ezt azt
Milyen
mellette

Feje megvan: mostan tehát
Rajzoljuk meg a derekát.
S hogy megvan a nyaka itt,
Tűzzük oda karjait.

Fő, derék, kar — van még hujja?
Keze-feje s a tiz ujjá!
Azt is ide rajzolom. —
No most teljes, angyalom.

Nem teljes még — mert hiába,
Nem tud járni, ha nincs lába.
Igaz biz az, aranyom.
Itt a lába; jól vagyon?

Adtam neki két lábszárát.
Már most, hogyha tetszik, járhat.
S ha tudsz járni, izibe.
Mamához visz Gizike.

AZ UTOLSÓ NYULACSKA.

(Képpel az 53. l.)

EDVES szemekkel álltak Lajoska és Katicza utolsó kedvenczük holtteste mellett.

Hét szép kis tengeri nyulacska-juk volt, mind hófehér és olyan szép, olyan fürgé! Katinka egész nap a kertben járt s a legpompásabb kövér leveleket hordta számukra; Lajos pedig, mihelyt hazajött az iskolából, legelőször is a kedves piczi állatok után nézett, friss szalmát hozott nekik és örült virgoney játékukon. Hanem egyszerre csak szomorúak kezdtek lenni a kis nyulak, egyik a másik után elterült a szalmában és meghalt, úgy hogy végre csak egy maradt!

A kert egyik rejtett zugában ásott Lajoska mély sirt mindegyiknek, s Katin-kával együtt könyezve temette el a szegény állatkákat; naponként eljárak a kis temetőbe és csak abban leltek vigasztalást, hogy a hetedik nyulacska megmaradt és fürgén ugrándozott tovább is. Ezt aztán annál gondosabban ápolták. Milyen jó dolga volt! Reggeltől estig mellette volt Katicza s mindig etette jó

friss levelekkel. Atyja ugyan azt mondta, hogy nem szabad nagyon sok zöldséget adni a nyulacsának, — de mikor ez úgy örült a jó kövér leveleknek, olyan szépen tudta rágicsálni s oly mulatságosan firtodott meg bele kis piros orra, ha jóízűen majszolt.

Egy napon Lajos épen a kertben játszott, midőn Katicza sápadtan és könyezve szaladt feléje. „Lajos! Lajos! A nyulacska! jaj, a nyulacska!” ezzel viaszszaladt. Lajos is abba hagyott minden játékot és szaladt befelé s ott találták a nyulacska-t — mozdulatlanul, élet nélkül elterülve a szalmában. Melengették, ápolgatták, — de hiába! A nyulacska megszűnt élni s Lajoska megásta a hetedik sírgödröt is, és eltemették. Sokáig siratták még kedves kis nyulacskaikat s most, mikor már késő volt, belátták, hogy igaza volt atyjuknak, hogy nem kellett volna tulságosan táplálni a kicsinyeket a kövér levelekkel, mert a sok még a jóból is megárt.

„MARIKA ÁLMODIK.”

(Képpel a 52. l.)

Kis Marika
Dagadó gyepen elmerül álmaiba

És körülé
Forog álmainak fura tömkelege.

Főnt meg alant
Sodorítja fonálit a tarka kaland.

Tréfa-csoport
Zizegő lebegéssel ül ünnepi tort.

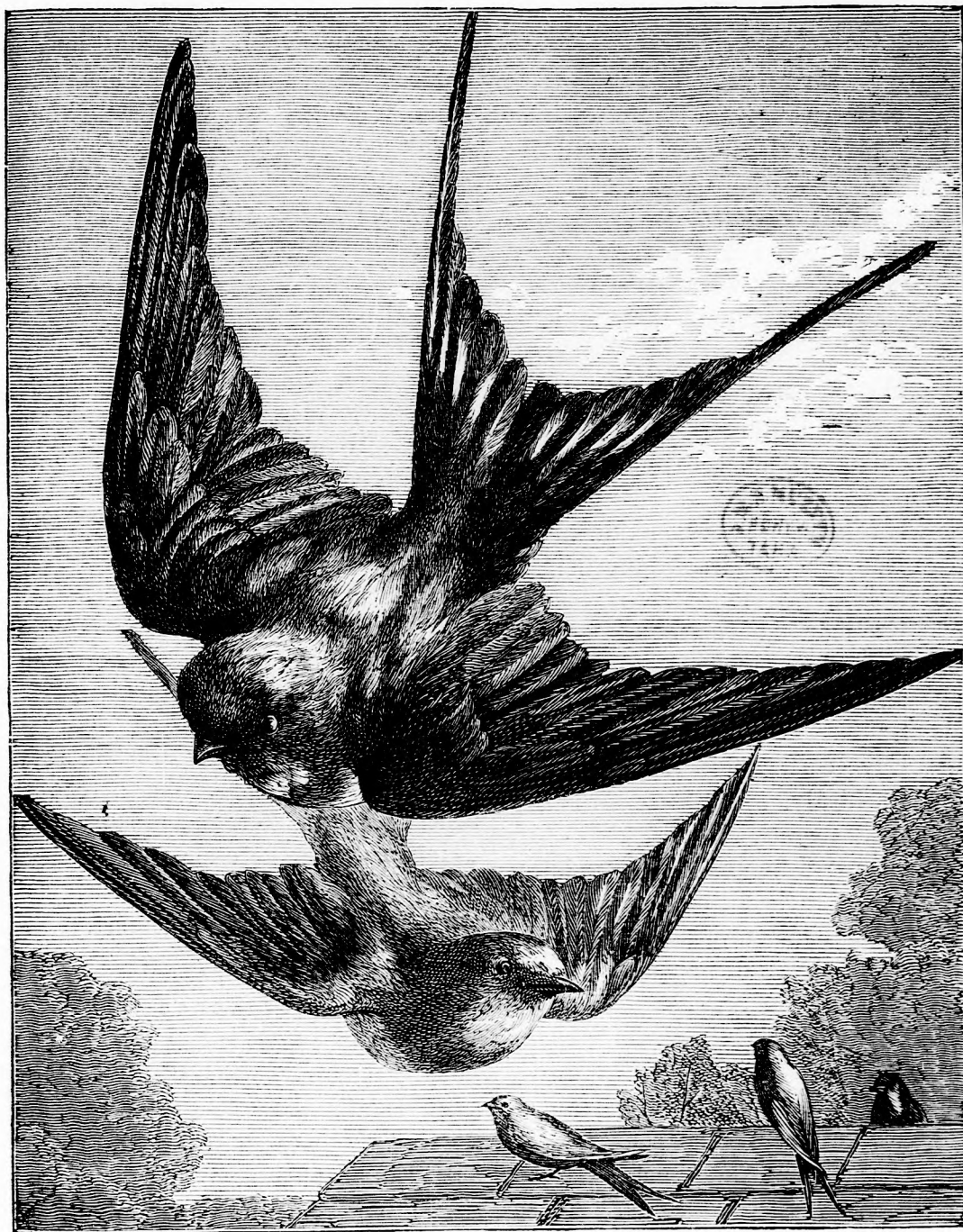
Lendül a táncz,
Gyűrűt fűzi egybe az erdei táncz.

És mosoly ül
Marikánk piros ajkára — lelke örül.

Kelj Mari, kelj!
S szana-szerte a kápra im oszladoz el.

GIZIKE RAJZOL. (lásd 54. l.)

FECSEKEMADARAK (lásd 63. l.)

Boldog Pista.

XI. FEJEZET.

Az ígért jutalom.

MÁSNAP reggel a király maga elé hivatta Pistát és szólt: „Meg akarlak jutalmazni azért, hogy a hercegnőt megmentetted; de nem tudom, ki vagy? Ha paraszt vagy, nemessé teszek és udvaromba veszek, ha nem akarsz inkább katona lenni seregemben.“

„Hátha herceg volnék álöltözetben?“ szólt Pista.

Lillike örömmel összecsapta kezét.

„Ha herceg vagy, akkor neked adom leányomat és királyságom felét,“ szólt a király.

„Ez már kedvemre lesz“, szólt Pista. „Én hát elmegyek és visszajövök, mihelyt összegyűjtöttem embeireimet.“

„Egy esztendeig várni fogunk“ mondá a király. „Egy esztendő múlva leányomat férjhez adom.“

„Oh várni fogunk egy esztendőt és egy napot,“ szólt Lillike.

Pista tehát utnak indult, hogy keresse kastélyát és népeit.

XII. FEJEZET.

Pista megint inassá lesz.

Pista keresztül-kasul járta az országot, de bizony sehol sem kínálták meg sem kastélylyal, sem hercezséggel. „Már itt hiába keresem az uraságot,“ gondolta magában Pista. „Elmegyek utazni a világba.“

El is ment és három országot bejárt, de végre elfogyott a pénze az aranyos erszényből. „No, most megint dolgozni kell, mert különben éhen halok,“ szólt Pista s inasnak kínálkozott egy gazdag öreg urhoz, ki épen utban volt szintén, és kinek Kinceses herceg volt a neve.

„Mit tudsz?“ kérdezte a herceg.

„Mindent.“

„Igy jól van. Tehát hozd elő a papucsomat, huzd le a csizmámat, s tisztítsd meg, keféld a ruhámat fésüld meg a hajam, mosd meg az arcom; reggel pedig mindig tedd ágyam mellé minden ruhámat, mert ennek nem szabad máshol lenni.“

Pista mindezt pontosan elvégezte negyven napon át.

„Te nagyon jó és hűséges szolgám vagy,“ szólt a herceg. „Holnap elutazunk valahová s ha oda érünk, gazdagon megjutalmazlak.“

„Megjutalmazhat, de herceggé nem tesz,“ gondolta magában Pista. „Hanem hiába keresem másfelé is a hercezséget; hát legalább vele megyek, míg megfizet a szolgálatomért.“

XIII. FEJEZET.

A tündér-korcsma.

Másnap reggel tehát utra keltek, de alig mentek néhány mértföldre, nagy zivatar érte őket utól. Szakadt a zápor és egészen átáztatta ruháikat. De ez még nem volt a legnagyobb baj. A mint egy folyón át akartak kelni, a víz elsodorta a herceg lovát, úgy hogy ló és lovas

már fuldokolni kezdtek. De Pista megragadta a Kincses herczeg üstökét és szerencsésen kimentette a veszedelemből.

Átázva, fáradtan és éhesen utaztak tovább, míg végre este egy kis korcsmához értek és betértek. Csak egy vendégszoba volt, ez is olyan kicsi, hogy csak épen két ember fért el benne. Egy öreg kisasszonyka volt a korcsmárosné.

„Vessék le nedves ruháikat,“ szólott a korcsmárosné, „Majd megszáritom és megtisztítom. A vendégszobában már készen áll a vacsora, van jó puha ágy is, pihenjenek.“

Megvacsoráltak és aztán lefeküdtek szépen, a herczeg az egyik ágyba, Pista a másikba.

Reggel, mikor még mindketten aludtak, a korcsmárosné behozta a ruhákat s így szólott magában: „Az egyik ruha a herczegé, a másik a szolgálé; ha felébrednek, megtudják, ki a herczeg és ki a szolga.“

És a herczeg pompás ruháit Pista ágyához tette, Pista durvább köntösét pedig a herczeg mellé.

XIV. FEJEZET.

Pista fölébred mint herczeg.

Kincses herczeg hamarabb ébredt föl és félálmosan felhuzta Pista csizmáit.

„Ah!“ szólott magában, „milyen borzasztó idő volt tegnap. El is alud-

tam az időt. Valamit álmodtam. Azt álmodtam, hogy én Kincses herczeg vagyok.“

Sietett öltözni s mikor a zekét magára vette, kissé tünődött. „Tudja Isten . . . olyan furcsa . . . mintha ez a ruha nem is illenék reám, mintha eddig nem is én hordtam volna,“ és keresgélte, hol vannak a gombok és zsebek.

E perczben Pista is fölébredt, és látta hogy az inasruhát már más vette föl, az ő ágya mellett pedig finom uri ruhák vannak. „Álmodom-e, vagy mint Kincses herczeg ébredtem-e föl? Mindjárt meglátom,“ gondolá. „Hozd ide a kávé!“ kiáltott.

„Igenis, uram“ szólott a másik, és elcammogott és csakhamar meghozá a reggelit.

„Ez a ruha nem igen jól áll rajtad,“ szólott Pista az öreghez.

„Nem biz az, uram; talán a tegnapi eső miatt.“

„Most hát öltöztess fel engem,“ szólott Pista.

„Igen is, uram.“

És Pista felöltötte a finom ruhát, mely épen illett reá. Mikor felöltözött, nyergeltetni parancsolt.

„Nem lehet, uram, mert lovaink tegnap a vízbe fultak,“ szólott az öreg szolga.

„Se baj; itt van pénz, végy kocsit és lovakat.“

(Vége következik)

VAD NÉPEK VISELETE. (lásd 61. l.)

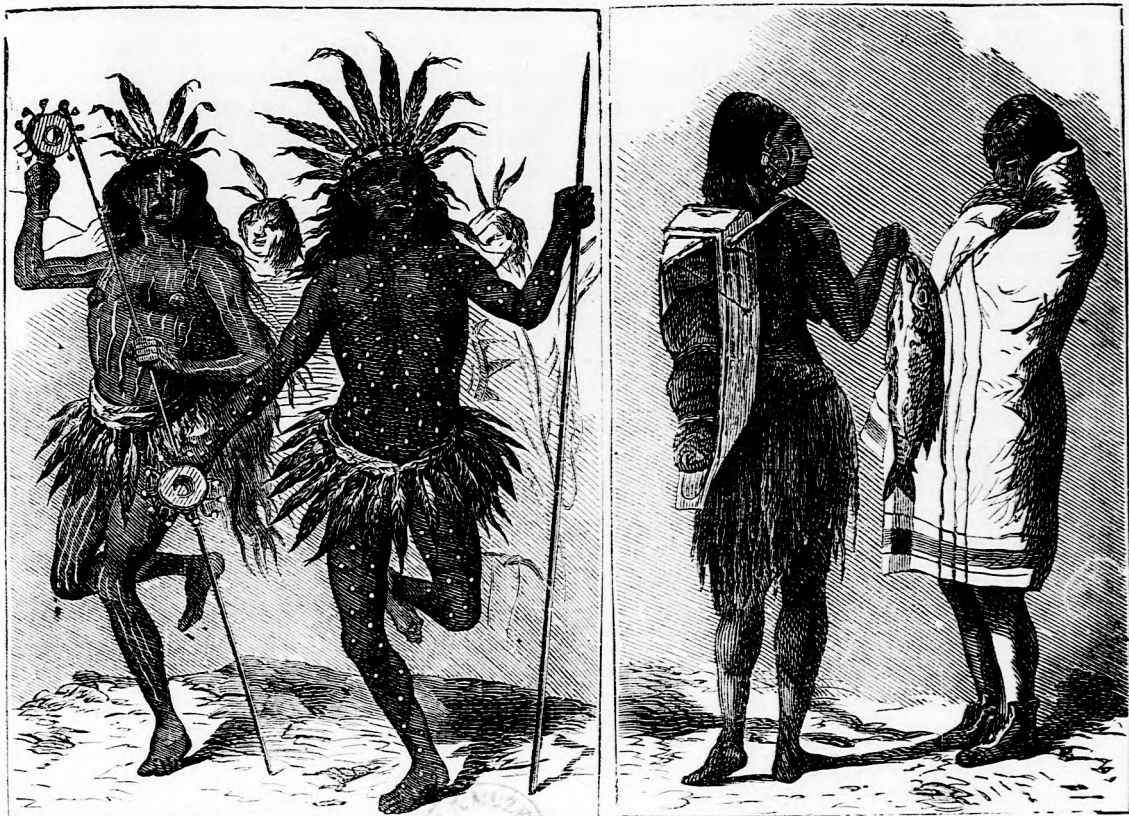

gerész
„Azt n
egész

”
láttam
és lát
sait,
maguk

”

VAD NÉPEK VISELETE.

„KÁROLY bácsi! beszéljen nekünk valamit az afrikai népekről!“ kérték a gyerekek, körülvéve a tengerész kapitányt, ki nagy utról tért vissza. „Azt mondják, hogy Károly bácsi összejárta egész Afrikát.“

„Nem épen egész Afrikát, hanem láttam a tengerparti vidékek nagy részét és láttam sok benszülött néptörzs szokásait, kivált hogy festik és tätovirozzák magukat.“

„Mi az a tätovirozás, Károly bácsi?“

„Az, hogy mindenféle képeket és ábrákat szurkálnak ki testükön, és ez náluk az előkelőség jelvénye, mert a rabszolgáknak és szegényeknek nem szabad testüket így felékiteni. A vad népek közt nagyon sokféle a divat; némelyek orrukat és arcukat tätovirozzák, mások egész testüket, hanem az utóbbi csak igen hatalmas családoknak szabad. Makaóban, hol nagyon fekete bőrű emberek laknak, láttam nőket, kiknek hosszú széles vonalok voltak kiszurkálva homlokukon, orrukon és ajkukon végig, úgy, hogy arcuk több darabra vágottnak s aztán csak úgy összeragasztottnak látszott. Vannak, a

kik fejük egyik oldalán tövig lenyírják hajukat, a másik oldalon pedig hosszura növesztik, mások meg csak a fej közepén hagynak keskeny vonalban haját, a többit mind lenyírják.

„Ez ugyan furesa lehet, nemde, Károly bácsi?“ szól Erzsike.

„Bizony magam is bámultam őket. De ők ezzel még be nem érik, hanem azt is hiszik, hogy a felső ajkuk nem áll eléggé előre ugy, a mint a természetből van; ezért hát követ vagy fát dugnak foguk fölé és ajkukat oly messze kitolják, a mennyire csak lehet s ha még egy gyűrűt is dughatnak orrukba, azt gondolják, hogy oly szépek, mint az angyalok.“

„De hát a tätovirozást hogy csinálják?“ kérd Pistika.

„Erre sokféle szokás van. Mikor Sierra Leonában voltam, épen egy tiz éves kis leányt tätoviroztak. A kis leány igen nagy családból való volt s így hát nagyszerűen kellett tätovirozni; nem is volt a testén egy csipetnyi hely, melyen valami virág vagy állatka ki ne lett volna szurkálva.“

„Szegény kis leány! És az fájt neki, ugy-e?“ szól Erzsike

„Meghiszem. Először vörös festékekkel rárajzolták testére a különféle ábrákat és képeket, melyeket csinálni akartak; aztán éles tűvel kiszurkálták; hogy ez megvolt, bekenték pálmaolajjal, melytől a kiszurkált kép fényes és tartós lesz. Tiz nap múlva készen volt az egész és két héttel később a gyermek már ismét szaladgált, és mindenki csodálta, mert az egész tätovirozás alatt még csak egy jajt sem kiáltott.“

„Oh, Károly bácsi, én ezt tul nem éltem volna és bizony kiabáltam és rugdálóztam volna,“ szól Erzsike.

„Igen, de ne feledd kedvesem, hogy ott az a kis leány mindig arra gondolt, hogy milyen szép lesz ő a tätovirozás által és hogy erről majd mindenki megismeri, milyen gazdag és előkelő család

gyermeké; még ő csodálkoznék, hogy nálunk a kis leányokat nem tätovirozzák ily módon. Bonduban egyszer a bensülöttek nagyon megbámultak engem, hogy olyan fehér vagyok s arra magyarázták, hogy gyermekkoromban bizonyosan tejben fürösztöttek; az sem tetszett nekik, hogy nincs lapos orrom. Szóval, ők épen olyan csunyanak tartottak engem, mint én őket. Hanem mára elég, majd máskor ismét beszélék valamit.“

A KACSÁK KHINÁBAN.

KHINAIK nagyon szeretik a kacsa-pecsenyét s van is Khinában annyi kacsa, mint sehol a világon. Ott nem is kevesenként tenyésztik, hanem sok száz tojást raknak meleg homokkal megtöltött ládába, s a tüzhely fölé melegre teszik, hogy a kacsák kikeljenek.

A gyermekek egész nap lesik, mikor török keresztül a kis kacsák a tojást. Lassankint mindig több és több buvik ki s kiugrálva a ládából, nagy sáporással kérnek enni. Csak ugy hangzik az egész udvar a sipító „kvák! kvák!“ kiáltozástól s a gyerekek előszaladnak s rizsszel etetik a kicsinyeket.

Mikor aztán már nagyobbacska a kacsa, elviszik a közellévő folyóhoz, hol különösen a célra készített nagy hajók vannak. Minden hajóban van három-négy száz kacsa, melyek aztán vigan uszkálnak a vizen s mindig visszatérnek a hajóhoz. Minden ilyen kacsaseregben van egy öreg gácsér, mely mint valami fejedelem uralkodik rajtuk s a többiek híven követik, akár mit tesz az öreg.

Egy-egy folyón sok ilyen kacsa-hajó van s a kacsák serege valósággal megszámlalhatatlan; azért mégis, mikor a gazda oda jön és hívja a maga kacsáit, mind odauskál-biczeg a maga hajósához és nagy ritkaság, hogy csak egy is eltévedne.

gyinti
beszéd,
fecské
dehogy
fecskét.
virágzik
vaszt a
szeretjük
mondani

Gy
is lehet
kicsinye
Apró sár
építik h
csinálna
ő feltala
játok is
híret a
lehetne
de azt
jétek n
kest tap
vélben.

F

 F E C S K É K.

AN E kedvesebb állatka a fecskénél? Gyorsabban repül akár melyik madár-pajtásánál, pedig alig legyinti meg szárnyát. Róla szól a példabeszéd, mikor azt mondják, hogy egy fecske még nem csinál tavaszt. Pedig, dehogy nem! Mikor meglátjuk az első fecskét, akkor már enyhe idő jár, akkor virágzik a rét és lombos a liget. A tavaszt a fecskéért, a fecskét a tavaszért szeretjük-e jobban? — igazán nehéz megmondani.

Gyöngédebb szülét a fecskénél nem is lehet gondolni. Hogy etetik-ápolják kicsinyeiket! S mily ügyes építések! Apró sár-csöppekből szép gömbölyűre megépítik házikójukat, melybe lenge pihéből csinálnak madárfiaiknak puha ágyat. Hogy ő feltalálja a fraknak, azt nyilván tudjátok is már, mert ki ne hallotta volna hírét a fecskefarknak? Sok egyebet is el lehetne még mondani e szép madárról: de azt akarom, hogy magatok is figyeltétek meg szokásait. S ha valami érdekelt tapasztaltok, irjátok meg nekem levélben.

F. b.

F E C S K E - M A D Á R.

(Képpel az 57. l.)

HA LEZÚGOTT, ha lebugott
Haragos tél vihara :
Visszakerül, visszarepül
„Az istenke madara“ —

Más vidékrül, meszsze délrül
Siet hozzánk ujjolag.
Vihartépte kicsi fészke
Az, mit javít, újra rak.

Röpke fecske csieseregve
A fészkére ráröpül.
S mert hogy szerte nincsen szedve,
Kiesi szive megörül

Ki is bántná? Ki is rántná
Le a fecske hajlokát?
Bizony az a lány s fiucska
Szégyenitné önmagát.

De mivel a tél haragja
Mégis megtépázta: hát
Ujra rakja, tatarozza
Megviselt nyári lakát.

S hogy megrakta, tapasztotta :
Pihével hordja teli.
S hogy veszély ne, baj se érje :
Jó puhára béleli.

Aztán kedves, czipra pettyes
Tojásakát toj bele.
Ezekből majd fecske-fiat
Költ az anya melege.

Nem sokára kis madárka
Tollasodik szaporán —
S a kis kedves fecske repdes
Édes anyja oldalán.

A méhkast számos másolatban vettem. Több sikerült volt közte. A „KIS LAP“ rajzolója azonban — kinek alapos megítélés végett a rajzokat átadtam, — legtökéletesebbnek a Mihálovits Ilona rajzát ismerte el és így a jutalom — egy képes mesekönyv — a nevezettnek íteltetett oda. — Kérem ennél fogva Ilonkát, tudassa velem lakását és korát, hogy a kiérdemelt jutalomkönyvet számára utnak indithassam. FORGÓ BÁCSI.

A „képek magyarázat nélküli“ című rajzra beküldött megfejtések közül a legsikerültebbet a 6-dik számban fogom közölni. F. J.

A számos irodalmi dolgozatra, miket köszönettel vettünk, alkalmilag sort kerítünk. Szerk.

„A MI KIS GZICZUSKÁNK.”

Szövege a „Kis Lap”-ból.

Zenére alkalmazá KÖHÁNYI SÁMUEL.

Vigan.

mf I - lus - ka , I - lus - ka ! Itt a pi - czi czi - czus - ka.

Jer i - de Fe - ri - ke , Fogd meg ha - mar , i - zi - be !

Sze - me fé - nyes , szö - re pu - ha , Si - ma mint a bár - sony - ru - ha ;

Smert még gyön - ge fo - ga , kör - me : Még ő ne - ki nem le - het ,

Meg - fog - ni az e - ge - ret . Tál - ba ü - ti fe - jecs - ké - jét ,

Igy köl - ti el te - jecs - ké - jét , S mi - kor az - tán nyak - ig van ,

Élénken.
do - rom - bol - ni kezd vi - gan . *ff* Dir - reg , dur - rog , dur - rog , dúr ,

Kis - asz - szony - ka , i - fi - ú r , Esz - ten - dő - re vagy ket - tő - re :

A kis czi - cza vén kan - dúr , vén kan - dúr .

Kiadott és nyomtatott a Deutsch'féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében, Pest József tér 6. sz.
Felelős szerkesztő: Forgó János. — Ára negyédévre 1 frt.

